

„Jaz grem k mamici!“

Svečnici je bilo. Králjevi otroci izjemoma niso šli k maši, ker je bilo strašno slabo vreme. Že tri dni je neprenehoma snežilo in snega je palo toliko kot že več let ne. Pa Králjevi so bili tudi še majčkeni, in kdo bi si jih bil upal pustiti v takem vremenu ven v sneg.

Anica je pravkar izpolnila leto, Stanko se je znal že drsati in je bil star pet let, Francek pa je hodil prvo leto v šolo.

Ostali so torej doma, pri gorki peči in so molili z babico sv. rožni venec. Ko so izmolili, so prižgali svečice. Vsak je imel svojo, še celo Anica, ki jo je na vsak način hotela pojesti . . . Tako prijetno so gorele svečice, da so otroci vsi v veselju skakali po sobi in kazali babici, kako kaplja vosek od njih. To se jim je zdelo neizrečeno čudno, in Anica je vselej iztegnila roko, a jo hitro spet odtegnila, ker jo je speklo.

Ko so dogorele svečice, so sedli babica k peči v svoj stari kotiček, pa so začeli praviti radovedni deci lepo povest:

Živela je nekoč uboga vdova. Imela je edino hčerko Reziko. Stanovali sta poleg mesta v grdi hiši. Njiju soba je bila nekdej — konjski hlev. Mračno in mokro je bilo v tem prostoru in ni bilo čudo, da je začela ženica hirati. Postajala je od dne do dne slabejša.

Nekega večera je zaslutila, da bo umrla. Poklicali so izpovednika, ki so jo pripravili na smrt.

Ko so odšli mašnik, pokliče mati k sebi hčerko in ji reče: „Ljubo dete! Vidiš, jaz bom morala kmalu s sveta v večno domovino, če mi jo pripravi božja usmiljenost. Zapustila te bom samo na svetu. A ne žalosti se! Ravnaj se po mojih naukih, da se kdaj vidiva na boljšem svetu, v večnem življenju!“

Mati utihne, poda hčerki roko in začne umirati.

Mirno so pokopali ubogo vdovo. Samo hčerka je šla za pogrebom in tiho molila za mamico.

Zdaj se je začelo zanjo življenje polno bridkosti in nadlog. Izgubila je mamico. Ali veste, otročiči, kaj je detetu mati? — Kar je rastlini zemlja, bučelici cvet, popotniku na večer mirna postelj . . .

Otroku je mati najdražji biser, ki presega vse druge bisere. To je biser, ki se ne dobi v mrzli zemlji, to je nekaj višjega . . .

Siroto Reziko je vzela po materini smrti k sebi stara, huda sorodnica.

Ta ni bila njeni materi prav nič podobna. Stanovala je v mestu v lepi hiši. Njene sobe so bile pregrnjene z lepimi preprogami. Po stenah je viselo polno ogledal in podob. A svetniških ni bilo med njimi. Rezika je prišla torej v njeno hišo, kjer naj bi služila kot dekla.

Sorodnica ji je odkazala čudno sobo, kjer je bilo vse prazno. Stene so bile porisane, a nič lepih podob ni bilo na njih.

Rezika se je tam nastanila. Sčasoma si je kupila za prislужeni denar več svetniških slik in jih je obesila v svojo sobo na zid.

Nekoč pride slučajno njena gospodinja v to sobo. Ko ugleda svete podobe, reče:

„Kje si dobila to?“

„Kupila sem jih, gospa, na trgu poleg cerkve!“ odgovori deklica ponižno.

„Kaj kupuješ to neumnost! Nesi nazaj, če ne, jih pomečem v ogenj!“

Tako je govorila brezbožna gospa. Božje podobe ji niso bile všeč. Zato je rekla, naj jih nese nazaj.

Rezika ni tako storila, kot ji je velela gospa. Držala se je materinih besed, ki so ji večkrat rekli:

„Božje podobe obesi v sobo na zid in ne pusti, da bi jih kdo skrunil!“

Nekega dne je pustila svetinjico, spomin materin, v kuhinji. Gospa jo najde in pokliče Reziko.

„Tu imaš spet nekaj, kar bi ti ne bilo treba!“

„Svetinjico so mi dali mati. Prosim, dajte mi jo nazaj!“ reče odločno deklica.

Gospa se zlobno nasmeje, odpre okno in vrže svetinjico na cesto, rekoč: „Tu imaš! Iди za njo, ne-ubogljivi otrok, in ne prikaži se mi več . . .

Rezika je bila komaj toliko odrasla, da se je za silo sama preživila, in morala je že iz hiše.

Na predvečer, predno bi morala oditi, prižge v svoji sobi svečico, vzame v roko molitvenik in začne moliti. Nikdar ji ni bilo še tako čudno pri srcu kot ta večer.

Svečica je slabo brlela, ona je pa goreče molila za svojo mater in prosila Boga pomoči.

Utrujena se je naslonila na mizo. Kmalu zadremlje in obdajo jo sladke sanje . . .

Prikazala se ji je mati . . . Lepo je bila opravljena in na glavi je imela venec iz belih rož. Nasmehljala se ji je in jo prijala za roko . . . Zrla ji je dolgo v oči, potem pa izpregovorila:

„Ljubo moje dete! Kratko časa se nisva videli, a vendar si morala že mnogo prestati. To me žalosti, a obenem veseli . . . Kajti pokazala si dobre lastnosti, in to mi je všeč. Všeč je tudi Očetu nebeškemu, ki te ima zelo, zelo rad. Moji nauki so ti trdno zapisani v srcu, in to je prav. Varovala si blagoslovljeno svetinjo Matere božje, ki sem ti jo darovala v spomin. Ob nji si meni in Mariji obljubila nedolžnost . . . Izkusila si dovolj in čaka te še hujše. Iti moraš po svetu, a ne boš šla . . . Jaz sem prosila pri Bogu zate in uslišana sem bila . . . Z Bogom, detece, na svidenje v večnem veselju . . .“

Mati izgine. Mimo nje je pa švignil angel, začutila je njegovo mrzlo, božajočo perutnico. Postaló ji je vroče in vzdihnila je tiho: „Jaz grem k mami!“ . . .

Tiha molitev se je širila po sobi, a kmalu je spet utihnila . . .

Zjutraj so trkali na vrata, a Rezičke ni bilo vñ. Odprli so jih siloma . . . Slonela je na mizi in poleg nje je ležala ugasla sveča. Bila je mrzla — mrtva . . .

Ko je gospa to izvedela, jo je zapekla vest. Vsem je bilo žal za pridno deklico.

Drugo noč je imela gospa prijetne sanje. Prišla je Rezika k nji. Prijela jo je za roko in ji govorila:

„Dobra gospa! Bog vam povrni vse, kar ste mi storili dobrega . . . Prosila bom za vas pri Bogu, presrčno bom prosila. Toda vi niste na pravi poti. Vaš angel varih je vedno žalosten. A včasih — kakor sem izvedela — ste bili dobri. Usmiljenje do revežev je bila vaša najlepša čednost. In zaradi tistih dobrih del vam smem razodeti vse te skrivnosti . . . Pojdite na drugo boljšo pot . . . Po njej dospete tudi vi k nam . . . Slušajte me, gospa! Z Bogom, z Bogom . . .“

Gospa se vzbudi in pogleda okrog sebe. Premišljevali začne, kar se ji je sanjalo. Premišljevali začne svoje dosedanje življenje: Spomnila se je svoje mladosti in svoje mamice . . .

Ko je prišla dekla v sobo, je klečala gospa na tleh in bridko jokala.

Od tistega dne je začela drugače živeti. Očistila je pri sv. izpovedi dušo in izpremenila svojo sobo v kapelico. Nebroj siromakov je prihajalo vsak dan pred njena vrata. Slednji je šepetal, gredoč po stopnjicah: „O Bog, zaščitnik siromakov, poplačaj stoterno tej dobri gospe!“

Pretekli so trije meseci. Gospa je prodala vso svojo lastnino in razdelila del denarja med reveže. Drugi del pa je podarila samostanu, v katerega se je preselila, da preživi zadnje dni svojega življenja mirno in v milosti božji . . .

Tako je dobra deklica osrečila tudi trdo gospo. Glejte, otroci! Vse to je sad ljubezni materinske, otroške potrpežljivosti in zaupne molitve . . .

Tako je končala babica. Ljudje so že prihajali iz cerkve. Otroci so pa zrli v resni obraz babice in vsak je blagroval na tihem tisto dobro deklico . . .

Taras Vaziljev.

